

PANOPTICUM

PORTAL ZA PROMICANJE PRIRODNIH ZNANOSTI, KULTURE I LJUDSKIH PRAVA

LJUDSKA PRAVA ▾

HRVATSKA ▾

EU ▾

SVIJET ▾

PRIRODNE ZNANOSTI ▾

AKADEMSKA ČETVRT ▾

KULTURNI KUTAK ▾

MULTIMEDIJA ▾

NASLOVNICA > TOP TEMA 2 > RASTE LI DEPRESIJA I AGRESIJA U NAŠIM ŠKOLAMA?

PROVEDITE ADVENT U HRVATSKOJ UZ SMJEŠTAJ U JEDNOM OD NAJKVALITENIJIH LANACA HOSTELA

Information and reservations: www.hicroatia.com

NAJNOVIJE

RASTE LI DEPRESIJA I AGRESIJA U NAŠIM ŠKOLAMA?

Objavljeno 06/11/2025

ANTIFAŠIZAM KAO
POLITIČKA KULISA

02/12/2025

INTERVJU: GOCE
STANOESKI

01/12/2025

VRIJEME, KLIMA I
PROJEKCIJE –
PREDAVANJE DR.
BRANKA GRISOGONA

O...

01/12/2025

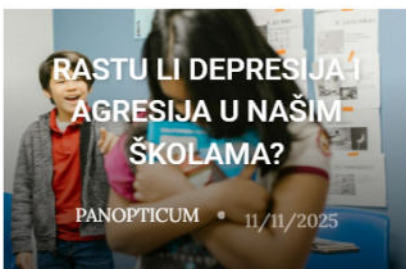
UZDBV: POD
OKRILJEM

MULTIKULTURALNOSTI SE
PROMOVIRAJU AUTORI KOJI SU...

30/11/2025

IZDVOJENO

RASTU LI DEPRESIJA I
AGRESIJA U NAŠIM
ŠKOLAMA?

PANOPTICUM • 11/11/2025

ANTIČKA GRČKA I
SUVREMENA
POLITIKA

08/11/2025

RASTE LI DEPRESIJA I

Tekst: Saša Radusin

Foto: Pexels

Razgovor sa zagrebačkom nastavnicom u osnovnoj školi Petrom K. (1. dio)

„Pojava depresije u našim školama odraz je sve većeg pritiska oko školskih obveza, grubosti u viralnoj komunikaciji, ali i neuspjeha našeg društva da reformira i sebe i školstvo! „

O problemu sve većeg broja anksiozne i depresivne djece razgovarali smo sa nastavnicom Petrom K. iz jedne zagrebačke osnovne škole koja nam je opisala svoje neposredne susrete s anksioznom djecom u svojoj školi kao i svoje uvide i mišljenja oko te sve izraženije negativne pojave u našim školama. Prema brojnim istraživanjima gotovo svaka četvrta dijete u školi je ugroženo od anksioznosti koja se kod sve većeg

AGRESIJA U NAŠIM RASTE LI DEPRESIJA I AGRESIJA U NAŠIM ŠKOLAMA?

06/11/2025

gotovo svako četvrtu djetu u školi je ugroženo od anksioznosti koja se kod sve većeg broja učenika i učenica pretvara u depresiju. U zadnje vrijeme također svjedočimo i sve većem broju vrlo agresivnih ispada učenika u školi ili izvan nje, što također upućuje na zaključak da kao društvo imamo sve veći problem sa psihološkim stanjem značajnog broja djece koja potihom pate od nekog oblika anksioznosti.

- **Jesu li djeca danas više anksiozna nego nekad, prije 10 ili dvadeset godina?**

„O tome naravno preciznije govore statistike i istraživanja koja se povremeno provode u našim obrazovnim institucijama, no iz svog iskustva mogu reći da danas u školama imamo vrlo često probleme koji se mogu povezati s nekim anksioznim stanjem bili to depresija, bijes, frustracije, pa i agresivnost djece... U razredu sve češće primjećujem djecu koja se sve teže nose s najobičnijim školskim danom, odnosima s prijateljima, školskim obvezama. U razgovoru s tom djecom ponekad odmah primjetite probleme koje nose zbog različitih razloga. Nekad je to strah od škole, od razreda, od učitelja, ali toga je bilo i prije, danas je to još umnogostručeno s pojavom društvenih mreža zbog koje neka djeca osjećaju da su manje vrijedna, izolirana, zapostavljena ili naprosto, zbog količine vremena koje provode na nekakvom „tik-toku“ i sličnim socijalnim mrežama, nisu dovoljno aktivna, fokusirana i prisutna ni u školi, ni u društvu, ni u obitelji. Mislim da su djeca danas počesto osamljenija u svom djetinjstvu nego prijašnje generacije i to nosi svoje probleme. O problemima s pandemijom, o kojima govore i brojna istraživanja da i ne govorim. Djeci, kao da nedostaje vrijeme igre koje su izgubili u tom periodu.“

- **Koji bi primjer mogli navesti za tu odvojenost ili izolaciju pojedine djece od razreda?**

Često čujem roditelje djece koja se žale da su zapostavljena u školi ili same učenike koji su grubo odbijeni od svojih kolega zbog nekog glupog razloga. Djevojčice su danas u stanju reći svojoj prijateljici iz razreda da, primjerice, ne žele ići zajedno iz škole doma s njom i čak zatražiti da se fizički udalji od njihove grupe. Ne sjećam se takvih situacija iz perioda svog školovanja. Ta direktna odbijanja druženja s nekom djecom o kojima čujem vjerojatno su posljedica virtualnog komuniciranja gdje djeca koja nekog žele izolirati iz grupe to naprave vrlo hladno bez ikakve empatije i mogućnosti uvida u emotivno stanje svojih izoliranih kolega i kolegica iz razreda ili škole. Na društvenim mrežama je takvo ponašanje postalo normalno jer vi reakciju onog drugog nikada ne vidite pa ne osjećate da ste nekoga time uvrijedili, ražalostili ili razbjesnili. Nedostatak empatije o kojima govore istraživanja u školama dijelom je i

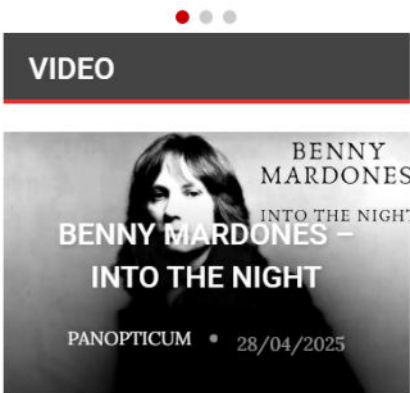
UKRAJINSKI RAT – RAT RIJEČIMA I ILUZIJAMA

03/11/2025

DEMOKRATSKA CENZURA

25/10/2025

posljedica upravo te hladne i često grube komunikacije u virtualnom svijetu.....“

- **Koji su još razlozi zbog koji su djeca danas anksioznija u školi? Što još vidite u svom okruženju u školi?**

„Mobiteli su veliki problem po meni, što ne znači da ih treba prognati iz djetetovog života jer oni mogu, u jednoj ipak manjoj mjeri i pozitivno doprinijeti djetetovom odrastanju i vremenu predviđenom za zabavu i učenje kroz igru, ali mislim da škole i roditelji moraju u većoj mjeri preuzeti kontrolu nad količinom vremena i sadržajima kojima se dječaci i djevojčice predaju na mobitelima.....Zbog mobitela i sjedećih navika djeca su često i nedovoljno fizički aktivna i premalo vremena provode sa svojim društvom vani u prirodi i na zraku, te uslijed toga ne razvijaju u dovoljnoj mjeri one iskrenije i dublje odnose sa svojim prijateljima. Virtualni svijet ne može zamijeniti nijednu situaciju stvaranja neke dobre grupe u razredu koja nakon škole provede vrijeme zajedno, krećući se i stvarajući svoj svijet u parku pod stablima i srećući drugu djecu.“

- **Je li pritisak na djecu danas sve veći i veći u školama ali i obiteljima?**

„O tome se možda manje govori, no po meni je pritisak na djecu u vezi uspjeha u školi postao prevelik. Ocjene u školi su, i to već od desete godine djeteta, postale nešto što je roditeljima, pa onda i djeci, preveliki teret i izgleda im kao jedina karta za uspjeh u životu, što je, čini mi se, ipak daleko od istine. Poznato je da su, u generacijama njihovih roditelja počesto i onikoji nisu uvijek imali izvrstan uspjeh u školi, imali vrlo dobru poslovnu ili neku drugu karijeru ili su možda zasjali tek u višim razredima srednje škole ili pak na fakultetu.

Školski uspjeh nije toliko utjecao na život djece. Nije pola razreda sve imalo „pet nula“ ili pod svaku cijenu moralo imati odličan uspjeh. Imali smo puno šareniju sliku ocjena u školskim imenicima. Svi znaju da danas imamo previše odlikaša. Zapravo danas gotovo svi roditelji očekuju od djeteta izvrstan uspjeh i misle da je to normalno. To forsiranje da se bude odličanu baš u svemu stvara u značajnoj mjeri frustriranu djecu, koja zbog tog pritiska gube i dio samopouzdanja premda je možda njihov talent izražen u nekim drugim stvarima koje mogu biti i izvan školskog uspjeha ili je, pak, njihov talent ogroman u jednom ili dva predmeta, a u ostalima manje.... Nekad nismo tjerali djecu da budu u svemu najbolja i izvrsna. Uspjeh u školi, na kraju krajeva, ne bi se trebao gledati kroz neke generalne ocjene koje često govore tek o jednoj dimenziji djeteta i njegovoj spremnosti da slijedi školski program, već kroz ostvarivanje onih

ujetela i njegovoj spremnosti da slijedi školski program, već kroz otkrivanje onih njegovih najboljih strana i vrlina.“

Napomena: Članak je četvrti dio autorske teme “Depresija u školi”. Objavljuje se u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.

